

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **I. Ch.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Praha 8, Křížíkova 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2018, č. j. 45 A 9/2018-40,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2018, č. j. KRPS-294251-20/ČJ-2018-010023-SV, žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze, v níž namítal, že žalovaná nedostatečně a nesprávně uvážila ohledně realizovatelnosti účelu zajištění žalobce, neboť si neopatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování žalobce možné. Krajský soud rozsudkem ze dne 22. 11. 2018, č. j. 45 A 9/2018-40, žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalovaná se otázkou realizovatelnosti vyhoštění žalobce do země původu zabývala v širších souvislostech a neomezila se jen na úvahu, že sám žalobce neuváděl žádné konkrétní skutečnosti týkající se hrozby vážné újmy v případě návratu na Ukrajinu. Žalovaná vycházela ze skutečností známých jí z úřední činnosti, jakož i z výpovědi žalobce. Krajský soud v této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011,

č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, a shledal, že v dané věci nebyly naplněny podmínky pro to, aby žalovaná před vydáním rozhodnutí o zajištění musela vyžadovat závazné stanovisko Ministerstva vnitra k vycestování cizince, neboť v případě žalobce nic nenasvědčovalo tomu, že jsou dány důvody znemožňující jeho vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

[3] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění bez vyžádání závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování, jež vyplývají z usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150. Samotné posouzení skutečnosti, že stěžovatel pochází z Ivanofrankovské oblasti a toho, které oblasti Ukrajiny jsou zasaženy konfliktem, provedl až krajský soud. Krajský soud nesprávně presumoval, že žalovaná vycházela z obecně známých skutečností, které podrobně rozvedl, ačkoliv tomu, že právě z těchto skutečností žalovaná vycházela, nenaznačuje nic ze spisového materiálu; žalovaná naopak uvedla, že vycházela výlučně z nashromážděných podkladů a vyjádření stěžovatele. Stěžovatel připomněl, že Ukrajina je soustavně ohrožována „*studeným*“ konfliktem s Ruskem a občanskou válkou. O možné překážky vycestování, související se situací na Ukrajině, se žalovaná vůbec nezajímala.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl řízení o ní zastavit podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., a to s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Azs 159/2018-43, a ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017-28; stěžovatel totiž byl již 30. 10. 2018 vyhoštěn. Pro případ meritorního posouzení kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel trvá na tom, že si žalovaná měla vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování a odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Krajskému soudu dále vytýká, že *de facto* nahradil úvahu žalované o rozsahu konfliktu na Ukrajině, a to ve vztahu k Ivanofrankovské oblasti na západě země, z níž stěžovatel pochází; nesprávně také presumoval, že žalovaná při posouzení možnosti realizace vyhoštění vycházela z obecně známých skutečností, ačkoli vyšla pouze z vyjádření stěžovatele a nashromážděných podkladů.

[9] Nejvyšší správní soud si je vědom závěrů stěžovatelem (i krajským soudem) citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150, přičemž považuje za vhodné poukázat na bod [25] tohoto usnesení, z něhož vyplývá, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění či má jinak nuceně vycestovat z území. V řízení o zajištění jde pouze o vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území. V této souvislosti nelze také opomenout, že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi

pokračování

omezený; má-li zajištění trvat déle než 48 hodin, respektive 72 hodin u průvozu leteckou cestou (§ 129 zákona o pobytu cizinců), musí být vydáno rozhodnutí o zajištění.

[10] Otázkou povinnosti vyžádat si závazné stanovisko v řízení o zajištění cizince se Nejvyšší správní soud zabýval v četné judikatuře navazující na shora citované usnesení rozšířeného senátu. Zmínit lze například rozsudek ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51, z něhož se podává, že při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění (srov. též rozsudky ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017-24, či ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017-23).

[11] Pro nyní projednávanou věc je podstatné, že stěžovateli bylo správní vyhoštění uloženo celkem již třikrát. V žádném z pravomocně ukončených řízení o správním vyhoštění, která byla se stěžovatelem vedena od roku 2012, žalovaná překážky realizace vyhoštění neshledala. Naposledy se žalovaná těmito překážkami podrobně zabývala v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 13. 10. 2016, č. j. KRPS-344822-41/ČJ-2016-010023-SV, a v navazujícím rozhodnutí o odvolání ze dne 9. 3. 2018, č. j. CPR-27242-8/ČJ-2016-930310-V240. V těchto rozhodnutích žalovaná vycházela ze závazných stanovisek Ministerstva vnitra ze dne 11. 10. 2016, č. j. ZS32041, a ze dne 12. 5. 2017, č. j. MV-37291-2/OAM-2017, s nimiž měl stěžovatel možnost se seznámit; tohoto svého práva však nevyužil. Je třeba rovněž připomenout, že ani v řízení o zajištění ani v jemu předcházejícím řízení o správním vyhoštění stěžovatel netvrdil, že by mu po návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalované proto postačilo učinit si předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění stěžovatele ze skutečností podávajících se z (v pořadí posledního) rozhodnutí o správním vyhoštění. Právě v rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele ze dne 13. 10. 2016, respektive v rozhodnutí o odvolání ze dne 9. 3. 2018, byla okolnostem majícím vliv na možnost aplikace institutu správního vyhoštění věnována patřičná pozornost (k tomu srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016-50). Námitku, že žalovaná si před vydáním napadeného rozhodnutí o zajištění měla opatřit závazné stanovisko Ministerstva vnitra, proto shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou.

[12] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s názorem stěžovatele, že krajský soud nahradil úvahy žalované ve vztahu ke konfliktu na Ukrajině a potenciální vážné újmě hrozící stěžovateli při návratu. Žalovaná v části odůvodnění týkající se překážek vycestování (na straně 5–6) zmínila, že v této věci hodnotila „*nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřila a zároveň vycházela ze skutečností sdělených v protokolu o podání vysvětlení ze dne 29. 9. 2018*“. Podle jejího názoru stěžovatel rovněž „*nevedl, že by mu v zemi jeho původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 [zákonu o pobytu cizinců]*“. Tuto argumentaci žalovaná doplnila také odkazem na *běžnou praxi*, tedy obvyklou praxi vztahující se k vyhošťování ukrajinských státních příslušníků. Tato praxe je přitom Nejvyššímu správnímu soudu dostatečně známa. Krajský soud v této souvislosti příležitostně podotkl, že obecně na bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze pohlížet jako na tzv. totální konflikt (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017-42, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 Azs 101/2017-41, či ze dne 17. 5. 2017, č. j. 7 Azs 110/2017-18). Individualizované nebezpečí vyplývající z aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině konkrétně pro jeho osobu pak stěžovatel netvrdil.

[13] Výše citovaná pasáž napadeného rozhodnutí a odkaz na okolnosti známé žalované z běžné praxe, která je kasačnímu soudu známa v dostatečném rozsahu, umožňuje v nyní projednávané věci rozhodnutí žalované přezkoumat. Ostatně Nejvyšší správní soud

již v obdobných případech považoval takto stručná odůvodnění za dostatečná, a to právě s ohledem na již zmiňovanou velmi krátkou lhůtu stanovenou zákonem pro vydání tohoto typu rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 22. 4. 2016, čj. 4 Azs 41/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 246/2017-26). Závěry krajského soudu tedy nejsou nepřijatelným nahrazováním úvah správního orgánu, ale jen jeho rozvedením, neboť samotné rozhodnutí žalované obsahuje dostatečně přezkoumatelné úvahy ve vztahu k posouzení překážek vycestování. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že se žalovaná s hrozbou vážné újmy v řízení o zajištění stěžovatele vypořádala dostatečně.

[14] Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[15] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží; procesně úspěšné žalované pak náhrada nákladů řízení nebyla přiznána, neboť jí v souvislosti s tímto řízením nevznikly náklady přesahující její běžné výdaje při výkonu veřejné správy.

[16] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým bylo písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož je ustanovený advokát plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 10 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka bude JUDr. Ing. Jakubu Backovi vyplacena z účtu tohoto soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu